

Sygn. akt V CSK 21/19

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" z siedzibą w S.
przy uczestnictwie G. D., J. M., Skarbu Państwa-Prezydenta Miasta S.,
[...] Spółdzielni Mieszkaniowej z siedzibą w S., S. [...] S.A. z siedzibą w B. i J. W.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika J. W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 15 lutego 2018 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślenia przy tym wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Podał, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów tj. art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w związku z art. 175 k.c., oraz art. 172 k.c. w zw. z art. 336 i 339 k.c. i w wyjaśnienia kwestii:

- przerwania biegu zasiedzenia przy zastosowaniu art. 123 § 1 k.c. w związku z art. 175 k.c., przy uwzględnieniu tezy zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że skoro uczestnicy postępowania w sprawie o zapłatę za bezumowne korzystanie z nieruchomości oparli swe roszczenie na treści art. 224 i art. 225 k.c., to sami uczestnicy w tym postępowaniu uznali, że wnioskodawczyni jest posiadaczem samoistnym;

- czy skutek wniesienia powództwa i zapłaty na podstawie wyroku częściowego Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 maja 2007 r., przez wnioskodawczynię na rzecz poprzednika prawnego skarżącego uczestnika wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości stanowi czynność, która skutecznie przerwała bieg zasiedzenia nabytej w tej części nieruchomości przez wnioskodawczynię;

- czy w sytuacji kiedy posiadacz nieruchomości uznaje własność i nie włada rzeczą jak właściciel, a uznanie tej własności znalazło swój wyraz m.in. w pisemnym oświadczeniu wnioskodawczyni datowanym na 8 stycznia 2004 r., w którym oferowano poprzednikom prawnym uczestników aby ci zbyli

przysługujące im prawo własności nieruchomości a następnie pisemnym oświadczeniem z dnia 8 kwietnia 2008 r. poinformowano skarżącego o podjęciu działań zmierzających do uregulowania stanu prawnego gruntów - nastąpiło przerwanie biegu zasiedzenia nieruchomości jeżeli posiadacz nie uważa się za właściciela i czy wobec tego możliwość nabycia własności w drodze zasiedzenia zostaje wyłączona?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić oraz - co równie istotne - uzasadnić w skardze kasacyjnej, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ., z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ., z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ. oraz z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, nie publ.).

Przedstawione przez skarżącego wątpliwości nie dają podstaw do uznania, że zachodzi przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przyczyny kwestionowania orzeczenia wskazane w skardze kasacyjnej, związane są z procesem stosowania prawa, a nie jego wykładnią. Skarżący ograniczył się do podania własnej oceny rozstrzygnięcia. W rzeczywistości jego pytania zmierzają do uzyskania odpowiedzi Sądu Najwyższego, jak powinny zostać rozstrzygnięte zarzuty uczestnika zgłoszone w sprawie. Przy przedstawieniu pozornych w istocie kontrowersji czy rozbieżnych ocen prawnych, skarżący w ramach wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podważa stanowisko Sądu

Okręgowego zajęte w przedmiocie jego zarzutów i zmierza do uzyskania stanowiska Sądu Najwyższego co do tego, jak powinna być rozstrzygnięta rozpoznawana sprawa. Taka argumentacja jest niewystarczająca.

Zauważyć przy tym należy, że Sąd Najwyższy wyjaśniał już, że powództwo o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości nie przerywa biegu zasiedzenia nieruchomości (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014 r., III CZP 45/14, OSNC 2015/5/54 i powołane tam orzecznictwo).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹§ 2 k.p.c.).